

jeg vil blive derved: det er muligt, det er noget, der kan løses meget godt. Jeg vil dertil blot føje, at selvfølgelig vil en saadan Fuldkommengørelse af Planen, en saadan Fuldførelse af den Udvikling, som Thorvald Jørgensen har givet sine Planer, medføre Ændringer ogsaa i Façaden, det er en Selvfølge, men at disse Ændringer meget let kunne foretages. Jeg vil i Forbindelse dermed ytre, at jeg er tilbøjelig til at tro, at to Adgange fra Slotspladsen, nemlig en Kongeadgang nordligere og en Rigsdagsadgang sydligere fra Slotspladsen, vilde være at foretrække fremfor det, som Thorvald Jørgensen senest har paa sin Plan. Men Delingen er mulig, den er praktisk, kunstnerisk, arkitektonisk mulig, og den bør foretrækkes. Jeg har tilladt mig at stille et lille Underændringsforslag, som gaar ud paa, at dette Skridt foretages fuldt ud.

Hvis det høje Ting maatte ville vedtage dette lille Underændringsforslag, saa vilde jeg for min Del overse alle de ret vægtige Grunde, som kunde tale for at udsætte Sagen. Det kan jo ikke nægtes, at Sagen foreligger for os paa en saadan Maade, som den ikke burde foreligge. Efter at Udvalget har haft denne Sag i 4½ Maaned, er den kommen her til os saa ufærdig og saa lidet positiv, at der deri kunde være megen Grund til at opsætte den. Til det ufærdige henregner jeg ikke dette, at der er forbeholdt en Frihed til at foretage Ændringer under Arbejdets Gang. Tværtimod, dette anser jeg for rigtigt, og et saadant Forbehold burde tages, hvilken Plan det saa end var. Der er ingen Bygherre i Verden, der foresætter sig et stort Byggeforslag, som ikke vil forbeholde sig at foretage de Udviklingsændringer, som Erfaringen maatte tilsi under Arbejdets Gang, og det samme skal der naturligvis ogsaa være Adgang til her. Nej, men jeg sigter derimod til det, som jo allerede er blevet ret stærkt fremdraget af tidligere Talere, at der ikke er noget positivt Afstemningsgrundlag, naar man skal tage det ret formelt og korrekt. Ufuldkommenheden i denne Henseende er endogsaa saa talende, saa stærkt fremtrædende, at selve Affattelsen er uhørt besynderlig. Det foreslaas i Ændringsforslaget Nr. 1, at der skal tilføjes: „saaledes som den“ — nemlig Planen — „nu foreligger fra hans Haand“. Men dette, en relativ Tidsbestemmelse som Genstand for en Beslutning, har jeg aldrig oplevet før i Rigsdagen. Dette „nu“ er jo en anden Tid, naar Folke-

tinget stemmer, end den, som kommer, naar Landstinget stemmer. Der er Adgang aaben for Forandringer i den Tid, og det vil være vanskeligt at sige, om der forelaa en overensstemmende Beslutning af Folketinget og Landstinget, naar disse Forandringer vare gjorte i Mellemtiden. Det er hele den ufærdige og til Beslutning daarligt forberedte Tilstand, hvori Sagen ligger, der kunde indeholde stærke Opfordringer til at udsætte Beslutningen. Men hvis det høje Ting vil gaa med til at liggende Hovedfløjen og derved frembringe en fuldstændig Ligestilling mellem den kongelige Benyttelse af Bygningen og Rigsdagsbenyttelsen, vil jeg for min Del overse alt dette og med Glæde sige ja til Regeringens Forslag. Hvis derimod Tinget ikke maatte finde det rigtigt at liggende Hovedfløjen, saa vil jeg ikke anse det for rigtigt at give mit Bidrag til, at Beslutning fattes i Aar, saa vil jeg foretrække, at vi tænke over denne Sag en Gang endnu, inden vi fatte en Beslutning, og saa vil jeg ikke kunne stemme for Regeringsforslaget.

Trier: Jeg skal kun i al Korthed understrege en og anden af de allerede fremsatte Bemærkninger. Den Gang dette Forslag var forhandlet ved 1ste Behandling, tror jeg, at Indtrykket var dette, at det var en Løsning af Opgaven, der stod paa yderst svage Fødder, som havde været Genstand for en Kritik, der ikke lod meget tilbage, maaske en Skal, indenfor hvilken noget skulde bygges op, men uden at noget af dette indre stod fast og afgjort og sikkert og anerkendt. Saa gik Sagen i Udvalg. At sende en Sag i Udvalg vil sige at ønske den tilbage med Liniernes trukne fastere op, med Enkelthederne gennemarbejdede, med uklare Punkter belyste, saaledes at Udvalgets Arbejde tjener til Vejledning for Tinget, og hvert enkelt af Tingets Medlemmer bedre end før er i Stand til at vide, hvad det er, han stemmer om. Saaledes er jo imidlertid ikke Sagen, som den her foreligger. Nu den er vendt tilbage fra Udvalget, er der ikke naaet, hvad der maa siges at være et Udvalgs naturlige Opgave. En egentlig indgaaende Udvalgsbehandling har ikke kunnet finde Sted i de faa Dage, der overhovedet have været til at forhandle i Udvalget om de Forslag, der nu ligger for. Nærmest er Situationen jo den, at det er andetsteds, Sagen er afgjort, og at Udvalgets Medlemmer derfor væsentlig kun have haft at tage Standpunkt for eller imod, hvad der